

gen. „En dan gaan wij aan 't werk,” zei hij er lachend achteraan. Hij stond op, klopte Freek op den schouder. Even liet hij zijn hand op dien schouder rusten. Het leek achteloos, zooals hij zijn hand weer terugtrok.

„Wil je een sigaret?”

„Graag, meneer.”

„Kijk es.”

„Dank u.”

Freek stak de sigaret aan. Daarna begon Dr Van Leeuwen te vertellen, wat het eigenlijke doel was, waarvoor hij hem had laten komen.

„Kijk, ik ben bezig een boek te vertalen. Dat is een heel werk. Je hebt natuurlijk geen idee wat daaraan allemaal vast zit. Maar dat is geen klein beetje. Nou zou ik graag willen, dat jij me hielp. Voel je daar wat voor?”

„Nou graag, meneer.”

Van Leeuwen haalde uit één der laden van de schrijftafel een map. Hij toonde Freek de dichtbeschreven vellen papier, las, haastig, er enkele stukken uit voor. Eenige malen moest hij onderbreken ten gevolge van de vele veranderingen, die er in aangebracht waren. „Kijk zie je,” zei hij toen, „dat is nu het vervelende, 't is zoo dikwijls gewijzigd, dat het haast niet meer te lezen is. Nou is het jouw werk om de gedeelten, waarin veel veranderd is, over te schrijven. De andere stukken, die nog gaaf zijn, knip je uit en plak je op. Zou je dat voor me willen doen?” Zijn stem klonk smeekend.

„Natuurlijk meneer.”

„Mooi, dan houden we dat voor afgesproken.”

„Goed meneer.”

Het was inmiddels laat geworden. De groote staande klok in de gang sloeg met vijf gonzende, zware slagen. Freek telde ze automatisch, schrok toen op.

„Vijf uur. Ik moet naar huis meneer, ik moet eten.”

„Goed hoor, ga je gang.”

„Ja meneer.”

„Dus tot volgende week Woensdag.”

Dr Van Leeuwen liet den knaap zelf uit. Toen hij hem de hand drukte, zag Freek het vreemde lichten van Van Leeuwen's oogen. Het gaf hem een gevoel van wegzeilen.

(Wordt vervolgd)